

De la Podul Mogoșoaiei la Calea Victoriei

Imaginează-ți o zi ploioasă pe Podul Mogoșoaiei, denumirea veche a acestei străzi căreia noi îi spunem azi Calea Victoriei. Ne aflăm acum cinci sute de ani și pe jos nu este asfalt, nici piatră, sunt scânduri doar una lângă alta, la fel ca pe un pod din lemn. Se mai numește al Mogoșoaiei pentru că face legătura între palatul domnesc de lângă Mitropolie și cel în care domnitorul Constantin Brâncoveanu locuiește la Mogoșoaia.

O trăsură trece în viteză pe lângă un grup de oameni, o scândură se desprinde dintr-o parte și aruncă tot noroiul murdărindu-i pe oameni din cap până în picioare. Această scenă se repeta de mai multe ori pe zi în fiecare zi cu ploaie, de aceea oamenii s-au săturat de scânduri și au decis să le înlocuiască cu piatră. După ce Podul Mogoșoaiei se înnoia cu piatră de râu, acum două sute de ani, începea construcția multora dintre casele pe care le poți vedea încă și azi de o parte și de alta a străzii, Bucureștiul începea să arate a oraș.

Casa Filipescu-Cesianu sau Muzeul Vârstelor, cum îi mai spunem noi azi, a fost construită acum aproape două sute de ani de către lăncu Filipescu, unul dintre cei mai mari proprietari de terenuri din acea perioadă din Țara Românească.

Prin vânzare, casa ajunge la un moment dat în proprietatea avocatului Constantin Cesianu, cel care îi conferă casei și grădinii aspectul actual. Pe vremea aceea paradele militare erau evenimente obișnuite și de obicei armata defila pe Calea Victoriei, mai ales după anul 1877, când defilează triumfătoare în urma Războiului de Independență.

Caută și alte povești ale caselor de pe Calea Victoriei (de exemplu, Casa cu cariatide, Casa Nenciu, Casa Manu sau palatul în care se află Muzeul Național „George Enescu”) și încearcă să-ți imaginezi într-o poveste inventată de tine relațiile dintre oamenii care le locuiau și pacienții cei mai săraci care ajungeau la Spitalul iubirii de oameni, aflat nu departe de aici.